

Štefan je vstal in stopil do zakotka ob ognjišču, kamor so bili postavili njegov kovček. Prijel ga je in ga zanesel do mize. Zdaj je vstal tudi Mario. Štefan je vprašal:

- Tisti fant je torej vzdržal v opekarni?
- Bil je zelo žilav fant.
- Ali sta bila skupaj.
- Nikoli ni govoril o tebi.
- Nisem te vprašal. Zdaj grem. Ni me ljubila.

Sam je šel ven. S pogledom je objel hišo in preudaril, kakšna čudna igra usode se mu je razodela v njenih zidovih. Od daleč nekje je zvonilo. Glas je prihajal kakor iz velike globine. Stopil je do Marise. Ni ga pogledala. Strmela je predse in njene oči so bile rdeče od zarje, ki se je pričela razlivati čez morje. Pokril si je obraz. Skupaj gresta ob stekleni reki, kjer so ribe negibne zavoljo čudeža prihajajočega neurja, skupaj segata v veje, da bi rešila ptiče, ki so jim zamrzile pesmi, skupaj srečujeta mrive žene brez poslednjih treh podob, skupaj gledata oblake, v katerih se noče napraviti dež, skupaj stojita pred hišo in ne znata vanjo, ker se nekdo smeje. Enkrat se je pretrgala opna med sanjo in strastjo. Mogoče je bila to ljubezen.

In te ljubezni ni smelo biti.

— Rekel sem mu, da se nisva ljubila. Da me nisi ljubila.

Ničesar ni rekla. On si je oprtal kovček in se odpravil po prašni cesti. Nikamor.

VEČER

Ivan Seničar

Neslišno briše z lahno kretnjo
obrise najine jesenski mrak,
besede so vse tišje in večer
je s slednjim hipom bolj mehak.

Že dolgo vem, kako si lepa,
a tebe je še vedno sram,
še vedno malo zadržiš mi roko
in si oči zakriješ — kakor prvi dan.